

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: M.Š., zastoupené JUDr. Alexandrem Királyem, Ph.D., advokátem, se sídlem L. Podéště 1883/5, 708 00 Ostrava**, proti **žalované: Západočeská univerzita v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, 320 00 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2010 č.j. 42-23/10,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2010 č.j. 42-23/10 se z r u š u j e a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Alexandrovi Királymu, Ph.D. se přiznávají odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 9.075,- Kč, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je p o v i n n a nahradit České republice-Krajskému soudu v Plzni náklady řízení ve výši 11.075,- Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou doručenou do e-podatelný Krajského soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) dne 11.3.2011 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1.10.2010 č.j. 42-23/10 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žádost žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu na Fakultě pedagogické Západočeské univerzity v Plzni ze dne 22.6.2010 č.j. SO/81/10 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

Problematika vysokého školství byla v rozhodném období upravena zákonem č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o vysokých školách*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalované k žalobě, replika

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudila otázku vydání prvoinstančního rozhodnutí v souladu se zákonem, vnitřními předpisy vysoké školy i podmínkami stanovenými pro přijetí ke studiu v příslušném studijním programu. Pokud v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že v takovém kontextu též posuzovala skutečnosti, které žalobkyně uvádí v žádosti o přezkoumání rozhodnutí, nelze s jejími závěry souhlasit.

Žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí, neboť v nich zcela chybí důvody, o něž se dané (negativní) rozhodnutí opírá. V souvislosti s tím žalobkyně rovněž upozornila, že žalovaná skutečnosti, které žalobkyně uvedla v žádosti o přezkoumání, prakticky nikterak neposuzovala. K absenci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobkyně doplnila, že v žádosti o přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí výslovně namítala, že v rámci své argumentace odkázala děkanka Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni, nutno zdůraznit výhradně, na tu skutečnost, že v rámci přijímacího řízení fakulta vychází z výsledků Národních srovnávacích zkoušek společnosti www.scio.cz, s.r.o., kterými ověřuje znalosti a schopnosti uchazečů, kdy z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyní dosažený percentil dosáhl sice hranice nutné k přijetí, nicméně ve zveřejněných podmínkách si fakulta měla vyhradit právo, že při splnění podmínek větším počtem uchazečů rozhoduje pořadí nejlepších, což považuje děkanka této fakulty bez jakékoliv bližší specifikace za zcela zásadní podklad pro své rozhodnutí.

Žalovaná však řádné odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí nepožadovala a (prakticky jediné k této) námitce žalobkyně doplnila do svého konečného rozhodnutí, že v testu OSP měla žalobkyně dosáhnout 58,8 percentilu a umístila se na 173. místě v pořadí podle úspěšnosti. Nestalo se však, že by se jakkoliv vypořádala s další námitkou žalobkyně v tom směru, že s argumentací děkanky Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni, která se zaměřila toliko na zřejmě nepostačující označení zákona, který má stanovovat podmínky pro přijetí ke studiu, jež žalobkyně neměla splnit, vlastně ani nemá možnost se nějakým způsobem vypořádat, když přestože § 36 odst. 3 správního řádu deklaruje, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, taková možnost žalobkyni dána nikdy nebyla.

To tvrdila žalobkyně s oporou v právní úpravě, která stanoví, že tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona včetně části druhé. Na to však žalovaná rovněž

ve svém rozhodnutí jakkoliv nereagovala, což lze uvést v souvislosti s tím, že stejně tak se ani nezabývala námitkou žalobkyně, která podle § 50 odst. 6 zákona o vysokých školách ve spojení s § 36 odst. 3 správního řádu měla mít jakožto uchazeč právo nahlédnout do všech svých materiálů, které mají význam pro rozhodnutí o přijetí ke studiu (a jakožto účastník řízení obecné právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí), a namítala porušení tohoto základního procesního práva řízení vyplývajícího obecně již z Listiny základních práv a svobod, resp. obecně z práva na spravedlivý proces.

Nejen z těchto důvodů je žalobkyně nucena podat žalobu proti rozhodnutí žalované, ale i proto, že na podporu jejího závěru (uváděného v žádosti o přezkoumání) o nepřezkoumatelnosti prvoinstančního rozhodnutí dodávala, že ani jí předložené rozhodnutí o nepřijetí ke studiu neobsahovalo zadání ani výsledky jejích testů z přijímacího řízení.

Rovněž toto pochybení, za situace popsané výše, žalobkyni znemožnilo ověřit pravdivost tvrzení děkanky Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni, resp. společnosti www.scio.cz. s.r.o. Na základě uvedeného měla žalobkyně za to, že žalovaná nepochopila význam svého rozhodování, tedy že rozhoduje o individuálních právech a povinnostech fyzických osob, že její rozhodování musí být transparentní, odůvodněné a podléhající kontrole, namísto přeceňování zodpovědnosti společnosti „Scio, s.r.o.“ (řízení se mohlo navíc pak dotýkat toliko společnosti „www.scio.cz. s.r.o.“).

Řízení o přijetí ke studiu, po kterém může žalobkyně (v případě úspěšného rozhodnutí) být ke studiu zapsána, je podle žalobkyně typickým druhem správního řízení, které se řídí zvláštními právními předpisy, konkrétně zákonem o vysokých školách, vnitřními předpisy univerzity a fakulty a dle obecných správních předpisů. Na obsah takového řízení je pak nutné klást určité nároky, a to přinejmenším takové, že by se nepřijatý student měl jasně a srozumitelně dozvědět, z jakých konkrétních důvodů nebyl ke studiu přijat.

Tím více to dopadá na rozhodnutí žalované, které je výsledkem skutečnosti, že žalobkyně s prvoinstančním rozhodnutím nesouhlasila a byla jí poučena o opravném prostředku (podat žádost o přezkoumání rozhodnutí). V opačném případě by tento opravný prostředek postrádal smysl.

V tomto směru žalobkyně poukázala na své výhrady rovněž k tomu, zda škola splnila či nikoliv svoji povinnost informovat stanoveným způsobem uchazeče o výsledcích přijímacího řízení vyplývající z § 50 odst. 5 a 8 zákona o vysokých školách, nikoliv na výhrady vztahující se k § 49 téhož zákona, jejichž zveřejněním se žalovaný jedine ve svém rozhodnutí zabývá.

Žalobkyně opakovaně zdůrazňovala, že jakožto uchazeče jí bylo odepřeno právo nahlédnout do všech svých materiálů, které mají význam pro rozhodnutí o jejím přijetí ke studiu, žalovaná se s tím však vůbec nepořádala. Žalobkyně odkázala na judikaturu Ústavního soudu vydanou ještě ve vztahu ke staré úpravě správního soudnictví v části páté o.s.ř. (nález ze dne 13. prosince 2000, sp. zn. I. ÚS 620/2002, a nález ze dne 26. března 2002, sp. zn. I. ÚS 282/01).

Současně žalobkyně jako nepřezkoumatelné vyhodnotila rozhodnutí žalovaného též pro situaci, kdy toto sice obsahuje (stručné) odůvodnění, ale nevypořádalo se všemi jejími námitkami jakožto účastnice řízení. Žalobkyně vznesla námitky stran testových otázek č. 9,10 a 26, když rovněž tvrdila, že některé otázky z testu Obecných studijních předpokladů byly nepřesné a umožňovaly různé odpovědi. Ani v tomto směru, současně ani ve směru správního uvážení, žalovaná nedostála požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se otázek soudního přezkumu rozhodnutí, a sice zejména rozsudku ze dne 30. ledna 2004 č.j. 3 As 24/2004 - 79 a usnesení ze dne 23. března 2005 č. j. 6 A 25/2002-42.

V neposlední řadě žalobkyně odkazovala na to, že test z Obecných studijních předpokladů byl nad rámec požadovaných znalostí, neboť se v něm objevovaly otázky z kvantitativního oddílu, kde se jedná o úlohy čistě matematické, což nekorespondovalo s deklarovanými požadavky ke zkoušce, neboť mají jen pramálo společného s psychologii zaměřenou na vzdělávání, resp. deklarovanými požadavky ke zkoušce, že v těch případech, kdy její odpovědi byly vyhodnoceny jako nesprávné, je třeba k tvrzením zaujmout stanovisko; tedy podrobně zdůvodnit, proč bylo nutno z odborných hledisek považovat odpovědi žalobkyně jednoznačně za chybné, že dále je třeba vyjasnit ohledně jí vypracovaného testu z kvantitativního oddílu, které otázky v něm považuje děkanka Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni za otázky z psychologie a které za čistě matematické, a k tvrzením žalobkyně se vyjádřit, a že je třeba dále zjistit, na které z těchto otázek žalobkyně odpověděla správně a na které nikoliv.

Žalobkyně konstatovala, že napadené rozhodnutí je založeno dílem na nesprávně zodpovězené právní otázce a dílem je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V případě, který posuzovala děkanka Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni, nemohla dovodit, že posouzením výsledků, kterých žalobkyně dosáhla při přijímacím řízení, pro přijetí ke studiu ve studijním programu uvedeném výše, ve srovnání s ostatními uchazeči, kteří také splnili podmínky pro přijetí ke studiu v příslušném studijním programu, je třeba dát přednost lepším uchazečům, a proto nemohla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výrokové části jejího rozhodnutí.

Není současně možné z vlastní iniciativy žalobkyně dovodit, jaké srovnání s ostatními uchazeči, zejména kolika uchazeči, odůvodnění rozhodnutí míní, když shledává, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela chybí odkaz na skutečnosti, které vzala děkanka Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni za základ svého rozhodnutí.

Napadené rozhodnutí neobsahuje odkaz na jedinou informaci, ze které děkanka Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni dovodila, že je třeba dát přednost jiným (lepším) uchazečům, pročez měla rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výrokové části jejího rozhodnutí. Závěry děkanky Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni, v kontextu závěru, že napadené rozhodnutí vydané v řízení o přijetí ke studiu podle § 50 zákona o vysokých školách musí být odůvodněno, tak nemají oporu v provedeném řízení.

Rozhodnutí, tak aby mohlo vyvolat zákonem stanovené účinky, musí obstát samo o sobě. Žalobou napadené rozhodnutí žalované je z uvedených hledisek nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje dostatečné odůvodnění. Navíc žalobkyně shledala, že závěry děkanky

Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni neodpovídají ani obsahu přijímacího řízení, zmíněný její dosažený výsledek přijímacího řízení nejen není uveden v odůvodnění žádosti o přezkoumání napadeného rozhodnutí (viz výše), ale není zřejmý ani ten na hranici těch lepších uchazečů.

V důsledku takového pochybení nelze spolehlivě posoudit ani přezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, v jehož výrokové části není nadto žalobkyně označena a především písemné vyhotovení rozhodnutí neobsahuje podpis děkanky Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni, ani žalovaného; ty jsou zřejmě toliko naskenovány. Je tomu tak proto, že právě z odůvodnění správního rozhodnutí může soud zjistit, z jakých skutečností žalovaný vycházel, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil, a k jakým závěrům dospěl - tedy důvody a úvahy žalované, jež vedly k vydání jejího rozhodnutí.

V odůvodnění rozhodnutí na obou stupních bylo třeba uvést konkrétní důvody, o něž se rozhodnutí opírají. Těmto požadavkům však podle názoru žalobkyně prvoinstanční rozhodnutí, natožpak napadené rozhodnutí, nedostálo. Nemůže obstát obecná formulace, že je třeba dát přednost lepším uchazečům.

Podle názoru žalobkyně nelze potvrdit, že v přijímacím řízení byl vydán individuální správní akt, neboť ten vyžaduje, aby byl podrobně odůvodněn. Jestliže vysoká škola pro přijímací řízení stanoví pravidla, mezi nimi odvětvové zaměření písemných testů podstupovaných u třetí osoby, rozsah těchto testů a tato pravidla pak nejsou dodržena, jestliže položí otázky, na které je možno odpovědět rozdílnými způsoby a poruší pravidla pro kontrolu svého rozhodování, je její rozhodnutí vadné.

Odůvodnění rozhodnutí pak nabývá za této situace zásadního významu. Jen na základě odůvodnění rozhodnutí je totiž soud schopen zjistit, zda rozhodující úvaha byla učiněna (vytvořena) na podkladech shromážděných ve správním spise, zda neodporuje zásadám logiky a zda žalovaný při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení. Existence řádného odůvodnění rozhodnutí tak obecně zamezuje libovůli žalované při jejím rozhodování, vytváří předpoklady k tomu, aby v obdobných případech bylo rozhodováno obdobně (předvídatelnost správních rozhodnutí). Konečně existence odůvodnění umožňuje žalované vyvrátit případné neoprávněně vznášené námitky. Protože však žalobou napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění, které prakticky toliko cituje zákonné ustanovení, tj. že žalovaná neshledala nesrovnalosti vyplývající z vysokoškolského zákona, vnitřních předpisů vysoké školy a podmínek stanovených pro přijetí ke studiu, nemůže soud objektivně, podobně jako dříve žalobkyně, jeho rozhodnutí přezkoumat, zda námitky uplatněné žalobkyní jsou oprávněné či nikoliv. Tento nedostatek pak nemohou zhojit ani tvrzení žalované v jejím následném vyjádření ke správní žalobě. Nebudou totiž součástí napadeného rozhodnutí, ale pouze reakcí na žalobkyní vznesené žalobní námitky.

Přestože právo na řádné odůvodnění a jemu odpovídající povinnost žalované je jedním ze základních principů materiálního pojetí právního státu, kterým je respektování zásady předvídatelnosti zákona, právní jistoty a vyloučení prostoru pro případnou svévoli ze strany exekutivní moci, respektive rozhodujících správních orgánů, žalobkyně shledala, že závěry děkanky Fakulty pedagogické Západočeské univerzity v Plzni neodpovídají ani obsahu

přijímacího řízení, zmíněný žalobkyní dosažený výsledek přijímacího řízení není uveden v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale žalobkyně navíc neměla možnost nahlédnout do přijímacího spisu.

Zákon o vysokých školách stanoví, že podmínky pro přijetí ke studiu, stejně jako rozhodování v přijímacím řízení, patří do samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Je ovšem třeba přihlídnout k zákonným limitům, které jsou této působnosti dány. Patří mezi ně jak stanovení minimálně čtyřměsíční lhůty, v níž je vysoká škola povinna zveřejnit podmínky přijetí, termín a způsob ověřování jejich splnění, a pokud je součástí ověřování požadavek přijímací zkoušky, také forma a rámcový obsah zkoušky a kritéria pro její vyhodnocení, tak i povinnost odvolací instance změnit rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřními předpisy či vyhlášenými podmínkami přijímacího řízení.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě (ze dne 3.10.2011) konstatovala, že dle jejího názoru zcela postačí, že rozhodnutí je odůvodněno skutečností, že žalobkyní dosažený percentil nedosáhl hranice nutné k přijetí, která činila 87,6 bodu, protože jedinou podmínkou pro přijetí ke studiu bylo skutečně absolvování Národních srovnávacích zkoušek pořádaných společností www.scio.cz. s.r.o. Žalobkyně v těchto srovnávacích zkouškách neuspěla na požadovaný minimální počet bodů, proto nemohla být přijata ke studiu. V tomto je odůvodnění rozhodnutí naprosto jednoznačné a jednoznačně z něho vyplývá i příčinná souvislost mezi výsledkem žalobkyně u srovnávacích zkoušek a stanoveným limitem pro přijetí. Takovou formu přijímacích zkoušek zvolily i jiné vysoké školy.

K námitce žalobkyně, že prvoinstanční rozhodnutí není přezkoumatelné, protože v něm nebyl postačujícím způsobem označen zákon, který má stanovit podmínky pro přijetí ke studiu, žalovaná uvedla, že stanovila podmínky pro přijetí ke studiu v souladu se zákonem o vysokých školách. Podle § 27 odst. 1 písm. e) zákona o vysokých školách akademický senát fakulty schvaluje podmínky pro přijetí ke studiu ve studijních programech. Akademický senát Fakulty pedagogické přesně v souladu s tímto ustanovením schválil jako podmínku pro přijetí ke studiu absolvování Národní srovnávací zkoušky u společnosti Scio, jakožto podmínku pro přijetí. To má na mysli odůvodnění rozhodnutí, pokud hovoří o tom, že podmínky pro přijetí ke studiu byly stanovené a zveřejněné v souladu se zákonem o vysokých školách.

Pokud jde o možnost nahlédnutí do materiálů, žalobkyně byla odkázána na společnost Scio, která jí zveřejnila záznamový arch ve svém osobním profilu, a také zadání všech absolvovaných Národních srovnávacích zkoušek. Žalovaná se, s ohledem na skutečnost, že tato zkouška byla jediným rozhodujícím materiálem o přijímacím řízení a výhradně na jejím základě bylo posuzováno splnění předepsaných podmínek, domnívala, že žalobkyně měla k dispozici všechny relevantní materiály. Žalovaná podotkla, že toto je obvyklý způsob zveřejňování materiálů společností Scio, pokud jde o přijímací zkoušky na vysokých školách.

Zcela na úvaze soudu žalovaná ponechala skutečnost, zda žalobkyní tvrzené správné odpovědi na některé otázky, jejichž údajnou správnost si ověřila mimo jiné prostřednictvím prohlížeče Google, je možno považovat za důvod, pro který bylo nutné prvoinstanční rozhodnutí zrušit. Podle názoru žalobkyně dostala žalovaná své povinnosti v odůvodnění rozhodnutí tím, že uvedla, že veškeré skutečnosti uváděné žalobkyní v žádosti o přezkoumání

posuzoval v kontextu zákona, vnitřních předpisů a schválených podmínek pro přijetí ke studiu. Žalovaná souhlasila s názorem žalobkyně, že prvoinstanční i napadené rozhodnutí musí mít předepsané náležitosti. Vyslovila však přesvědčení, že obě rozhodnutí tyto náležitosti mají.

Žalovaná trvala na tom, že prokázala, že všechny podmínky zákona o vysokých školách a vnitřních předpisů byly splněny, když fakulta zveřejnila v předepsané lhůtě jako podmínku pro přijetí absolvování Národní srovnávací zkoušky. Zdůraznila, že tato podmínka byla stanovena jakožto podmínka jediná. Pro všechny uchazeče byly zaručeny shodné podmínky. Rozhodující však bylo, že žalobkyně nedosáhla stanoveného limitu bodů, a to byl také jediný důvod, proč nebyla přijata ke studiu. Tento závěr potvrdila v rozhodnutí i žalovaná, když se zabývala tím, zda byly splněny podmínky pro přijetí ke studiu stanovené zákonem, tedy zda tyto podmínky byly fakultou zveřejněny ve lhůtě stanovené zákonem. Svá zjištění pak posoudila též v kontextu žádosti o přezkoumání. I žalovaná došla ke stejnému závěru, totiž že žalobkyně nesplnila podmínky pro přijetí, a nemohla tedy rozhodnout jinak, než potvrdit prvoinstanční rozhodnutí.

Žalobkyně v **replíce** ze dne 4.1.2012 zopakovala, že základním předpokladem možnosti přezkumu správního rozhodnutí ve správním soudnictví je jeho přezkoumatelnost. Nepřezkoumatelnost může nastat z důvodu nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů. V posuzované věci se jedná o nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o nepřijetí ke studiu je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a má spíše charakter osobního dopisu. Žalobkyně shledala žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože nebylo řádně naplněno a zdůvodněno rozhodnutí žalované v řízení o nepřijetí ke studiu, nejsou v něm uvedeny konkrétní důvody, o něž se rozhodnutí opírá, a nevypovídá se se všemi námitkami (nepřijaté) uchazečky. Žalobou napadený správní orgán své rozhodnutí řádně neodůvodnil, jakkoliv vyjadřuje ten názor, že jeho odůvodnění je dostačující, když jedinou tvrzenou podmínkou pro přijetí ke studiu bylo absolvování Národních srovnávacích zkoušek pořádaných společností *www.scio.cz, s.r.o.* Žalobkyni nebylo jasné, na základě čeho by na tom měla něčeho měnit skutečnost, že takovou formu přijímacích zkoušek zvolily i jiné vysoké školy.

[III] Správní spis

Ze správního spisu se k věci podávají následující základní skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 22.6.2010 č.j. SO/81/10 bylo rozhodnuto o nepřijetí žalobkyně ke studiu v bakalářském studijním programu B7570 Specializace v pedagogice, obor Psychologie se zaměřením na vzdělávání, forma prezenční, na Fakultě pedagogické Západočeské univerzity v Plzni do akademického roku 2010/2011. Odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí mj. konstatovalo, že „(...) *Přijímací zkouška se konala v termínech vyhlášených společností www.scio.cz, s.r.o. Pro úspěšné vykonání přijímací zkoušky nebyla stanovena minimální hranice percentilu. Všichni uchazeči, kteří se testu OSP zúčastnili, vykonali přijímací zkoušku úspěšně. Výši percentilu, kterého jste dosáhl(a) při přijímacím řízení, Vám sdělila společnost Scio. Pro přijetí bylo potřeba dosáhnout alespoň percentilu 87,6. V souladu se zveřejněnými podmínkami pro přijetí ke studiu ve studijním programu uvedeném výše jste sice splnil(a) podmínky pro přijetí ke studiu v tomto příslušném studijním programu, nicméně*

ve zveřejněných podmínkách si fakulta vyhradila právo, že při splnění podmínek větším počtem uchazečů rozhoduje pořadí nejlepších. Posouzením výsledků, kterých jste dosáhl(a) při přijímacím řízení, pro přijetí ke studiu ve studijním programu uvedeném výše, ve srovnání s ostatními uchazeči, kteří také splnili podmínky pro přijetí ke studiu v příslušném studijním programu, jsem dospěla k závěru, že je třeba dát přednost lepším uchazečům, a proto jsem rozhodla tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí. (...)“.

Podáním ze dne 30.7.2010 se žalobkyně domáhala přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaná pak rozhodnutím ze dne 1.10.2010 č.j. 42-23/10 žádost o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. V napadeném rozhodnutí se mj. uvádí, že prvoinstanční rozhodnutí bylo v souladu se zákonem přezkoumáno, zda bylo vydáno v souladu se zákonem, vnitřními předpisy vysoké školy i podmínkami stanovenými pro přijetí ke studiu v příslušném studijním programu. V uvedeném kontextu byly posouzeny skutečnosti, které byly uvedeny v žádosti žalobkyně o přezkoumání rozhodnutí. Žalovaná dále konstatovala: „(...) Podmínky pro přijetí ke studiu v příslušném studijním programu podle ust. § 49 odst. 1 a 3 zákona o vysokých školách byly zveřejněny podle ust. § 49 odst. 5 zákona o veřejných školách na úřední desce. Dále fakulta zveřejnila lhůtu pro podání přihlášek ke studiu a způsob jejich podávání písemnou nebo elektronickou formou, termín a způsob ověřování podmínek pro přijetí ke studiu a dále formu a rámcový obsah přijímací zkoušky a kritéria pro její vyhodnocení. Stejným způsobem byl uveřejněn i nejvyšší počet studentů přijímaných ke studiu v příslušném studijním programu. Z výsledků vyplývajících z přijímacího řízení a zejména pak výsledků přijímací zkoušky jsem zjistil, že přijímací řízení proběhlo v souladu se zveřejněnými podmínkami přijímacího řízení. Základním kritériem při výběru uchazečů byly výsledky Národních srovnávacích zkoušek (NSZ). NSZ zabezpečuje společnost Scio, s.r.o. Pro výběrové řízení je u každého testu rozhodující harmonizovaný percentil, jak jej stanoví společnost Scio. Za řádný průběh zkoušek i za obsah testů zodpovídá společnost Scio. Přijímací zkouška se konala v termínech vyhlášených společností Scio. Pro úspěšné vykonání přijímací zkoušky nebyla stanovena minimální hranice percentilu. Všichni uchazeči, kteří se testu OSP zúčastnili, vykonali přijímací zkoušku úspěšně. Výši percentilu, kterého jste dosáhla při přijímacím řízení, Vám sdělila společnost Scio. Pro přijetí bylo potřeba dosáhnout alespoň percentilu 87,6. V testu OSP jste dosáhla 58,8 percentilu a umístila jste se na 173. místě v pořadí podle úspěšnosti. V druhém kole přijímacího řízení byli přijati uchazeči do 71. místa v pořadí úspěšnosti. Po zhodnocení všech výše uvedených skutečností jsem rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozhodnutí, neboť rozhodnutí děkana fakulty bylo vydáno v souladu se zákonem, vnitřními předpisy vysoké školy a podmínkami stanovenými pro přijetí ke studiu. (...)“.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, přičemž ve věci rozhodl bez nařízení jednání (na základě zmocnění § 76 soudního řádu správního).

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem *a)* pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, *b)* proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, *c)* pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

O přednesených žalobních bodech soud uvažil, v rámci níže specifikovaného zákonného vymezení, následovně.

Podle § 49 odst. 1 zákona o vysokých školách může vysoká škola nebo fakulta stanovit další podmínky přijetí ke studiu týkající se určitých znalostí, schopností nebo nadání nebo prospěchu ze střední školy, popřípadě vyšší odborné školy nebo vysoké školy; v případě přijímání ke studiu v magisterském studijním programu, který navazuje na bakalářský studijní program, též podmínky týkající se příbuznosti studijních oborů nebo počtů kreditů získaných během studia ve vybraných typech předmětů. Kredity se přitom rozumí kvantitativní vyjádření studijní zátěže určité části studia. Kromě toho může stanovit nejvyšší možný počet přijímaných uchazečů, kteří splnili stanovené podmínky; splní-li tyto podmínky větší počet uchazečů, rozhoduje pořadí nejlepších.

Podle § 49 odst. 3 zákona o vysokých školách může vysoká škola nebo fakulta stanovit odlišné podmínky pro přijetí uchazečů, kteří absolvovali studijní program nebo jeho část nebo studují jiný studijní program na vysoké škole v České republice nebo v zahraničí anebo absolvovali akreditovaný vzdělávací program nebo jeho část ve vyšší odborné škole nebo studují akreditovaný vzdělávací program ve vyšší odborné škole v České republice nebo v zahraničí.

Podle § 50 odst. 1 zákona o vysokých školách se přijímací řízení zahajuje doručením přihlášky ke studiu vysoké škole nebo její součástí, která uskutečňuje příslušný studijní program. V přihlášce uchazeč vždy uvede jméno, popřípadě jména, příjmení, rodné číslo, bylo-li přiděleno, a adresu místa trvalého pobytu na území České republiky, popřípadě bydliště mimo území České republiky; cizinec uvede též datum narození, pohlaví, bydliště v České republice a státní občanství.

Podle § 50 odst. 2 zákona o vysokých školách o přijetí ke studiu ve studijním programu, který uskutečňuje fakulta, rozhoduje děkan fakulty. O přijetí ke studiu ve studijním programu, který uskutečňuje vysoká škola, rozhoduje rektor.

Podle § 50 odst. 4 zákona o vysokých školách se na rozhodování o přijetí ke studiu nevztahují obecné předpisy o správním řízení.

Podle § 50 odst. 5 zákona o vysokých školách rozhodnutí musí být vyhotoveno písemně do 30 dnů od ověření podmínek pro přijetí ke studiu, musí obsahovat odůvodnění a poučení o možnosti podat žádost o přezkoumání a musí být uchazeči doručeno do vlastních rukou. Způsob náhradního doručení stanoví vnitřní předpis. Uchazeči, jehož pobyt není znám, se doručuje vyvěšením rozhodnutí na úřední desce.

Podle § 50 odst. 6 zákona o vysokých školách uchazeč má právo nahlédnout do všech svých materiálů, které mají význam pro rozhodnutí o jeho přijetí ke studiu.

Podle § 50 odst. 7 zákona o vysokých školách uchazeč může požádat o přezkoumání rozhodnutí. Žádost se podává orgánu, který rozhodnutí vydal, ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení; zmeškání této lhůty lze ze závažných důvodů prominout. Jestliže je tímto orgánem děkan, může sám žádosti vyhovět a rozhodnutí změnit, jinak ji předá k rozhodnutí rektorovi. Rektor změní rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, vnitřním předpisem vysoké školy nebo její součástí nebo podmínkami stanovenými podle § 49 odst. 1 a 3. Jinak žádost zamítne a původní rozhodnutí potvrdí.

Podle § 50 odst. 8 zákona o vysokých školách do 15 dnů po skončení přijímacího řízení zveřejní vysoká škola nebo fakulta zprávu o jeho průběhu. Pokud jsou součástí přijímacího řízení i písemné přijímací zkoušky, uvede ve zprávě základní statistické charakteristiky všech jejích částí. Ministerstvo stanoví vyhláškou postup a podmínky při zveřejnění průběhu přijímacího řízení, a to včetně požadavků na základní statistické charakteristiky.

Soud se primárně zaměřil na namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že tato námitka je důvodná.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.12.2006 č.j. 2 As 37/2006-63 (publikovaný pod č. 1112/2007 Sb. NSS; toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz) mj. konstatoval, že: (...) *je nutné vycházet ze skutečnosti, že § 50 odst. 5 zákona o vysokých školách dopadá i na řízení o přezkoumání rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu. Umožňuje-li zákon uchazeči žádat o přezkoumání rozhodnutí, pak mu tím zcela jistě dává právo namítat konkrétní skutečnosti. Uvádí-li uchazeč konkrétní důvody, pro které považuje rozhodnutí děkana za rozporné se zákonem, vnitřními předpisy či podmínkami stanovenými v § 49 odst. 1 a 3 zákona o vysokých školách, je nutné, aby se rektor při přezkumu rozhodnutí těmito důvody zabýval. V opačném případě by nedostal zákonu, který stanoví povinnost změnit rozhodnutí, jež je s danými podmínkami v rozporu. Pokud by rozhodnutí o opravném prostředku ve správním řízení nemuselo být řádně odůvodněno a rektor by se nemusel vypořádat s jednotlivými*

důvody uvedenými v žádosti o přezkoumání rozhodnutí děkana, postrádal by tento opravný prostředek svůj smysl. Z povahy věci lze proto dovodit, že náležitosti rozhodnutí podle § 50 odst. 5 zákona o vysokých školách se netýkají pouze rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu, nýbrž i rozhodnutí o přezkoumání tohoto rozhodnutí. Ke stejnému závěru lze ostatně dospět i za použití argumentace od menšího k většímu (a minore ad maius). (...) Tato interpretace se opírá i o úvodní ustanovení § 1 písm. b) zákona o vysokých školách, které konstatuje, že vysoké školy jako nejvyšší článek vzdělávací soustavy umožňují přístup k vysokoškolskému vzdělání v souladu s demokratickými principy. Mezi demokratické principy ve smyslu, v němž je tento pojem zákonem o vysokých školách užit (tedy v podstatě principy rovnosti a zákazu diskriminace a neodůvodněné nerovného zacházení jako esenciální zásady materiálního právního státu), jistě patří i fundamentální zásady správního řízení jako nutnost zohlednit při rozhodování konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly, přičemž tyto zásady nacházejí svůj výraz právě v odůvodnění rozhodnutí. Podmínky přijímání na vysoké školy musí být proto určeny předem a musí vycházet z principu rovnosti příležitostí. Vysoké školy by proto podle citovaného úvodního ustanovení zákona o vysokých školách měly umožnit přístup k vysokoškolskému vzdělání především v souladu s principem transparentnosti, který v širším smyslu vyjadřuje, že postupy při rozhodování jsou srozumitelné a otevřené, rozhodnutí jsou odůvodněna a informace, na nichž jsou rozhodnutí založena, jsou v nejširší možné míře, která ještě nebrání efektivnímu fungování vysokých škol a nezasahuje v nepřiměřené míře do soukromí jednotlivců, dostupné veřejnosti. Rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu nemůže být v demokratickém státě otázkou libovůle, nýbrž věcí, vyžadující objektivizovatelná hlediska. (...)“.

Interpretace závěrů právě citovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je zřejmá - rozhodnutí v řízení o přezkoumání rozhodnutí o (ne)přijetí ke studiu mu být odůvodněno, musí v něm být uvedeny konkrétní důvody, o něž se rozhodnutí opírá, a musí se vypořádat se všemi námitkami odvolatele. Z rozhodnutí musí být uchazeči jasné, na základě čeho bylo rozhodnuto. Právo na řádné odůvodnění a jemu odpovídající povinnost správního orgánu je jedním ze základních principů právního státu, je nástrojem k zajištění předvídatelnosti aplikace práva, právní jistoty a vyloučení libovůle (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 6.3.1997 sp.zn. III. ÚS 271/97). Pokud tyto požadavky nesplňuje, soud takové rozhodnutí zruší pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], a to bez ohledu na žalobní námitky.

Zdejší soud je názoru, že napadené rozhodnutí výše předestřené parametry nesplňuje. Žalovaná předně uvedla, že z výsledků vyplývajících z přijímacího řízení, zejména pak z výsledků přijímací zkoušky, bylo zjištěno, že přijímací řízení proběhlo v souladu se zveřejněnými podmínkami přijímacího řízení. Žádným způsobem se však rozhodnutí, resp. žalovaná, nevypořádává s námitkami žalobkyně stran otázek č. 9, 10 a 26 a jejich správných odpovědí. Každá otázka přitom měla podle žalobkyně několik odpovědí, avšak pouze jedna z nich byla odpovědí správnou. V té souvislosti pak nelze přehlédnout, že správné odpovědi na citované otázky mohly změnit celkový počet bodů dosažených žalobkyní, a tím změnit i výsledek přijímacího řízení. Akcent na důsledné vypořádání se s takovými námitkami je tak neoddiskutovatelný.

Soud posuzoval důvodnost žaloby i prizmatem ustálené judikatury správních soudů, podle které rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu, jímž se odvolání zamítá a napadené rozhodnutí první instance potvrzuje, tvoří jeden celek.

V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo konstatováno, že podmínkou pro přijetí ke studiu v příslušném studijním programu bylo úspěšné vykonání přijímací zkoušky s tím, že pro úspěšné vykonání přijímací zkoušky nebyla stanovena minimální hranice percentilu, přičemž všichni uchazeči, kteří se testu OSP zúčastnili, vykonali přijímací zkoušku úspěšně. Pro přijetí bylo třeba dosáhnout alespoň percentilu 87,6. Žalobkyně sice, v souladu se zveřejněnými podmínkami pro přijetí v příslušném studijním programu, splnila podmínky přijetí ke studiu, nicméně ve zveřejněných podmínkách si fakulta vyhradila právo, že při splnění podmínek větším počtem uchazečů rozhoduje pořadí nejlepších. Při posouzení výsledků, které žalobkyně dosáhla při přijímacím řízení ve srovnání s ostatními uchazeči, kteří také splnili podmínky pro přijetí ke studiu, bylo rozhodnuto tak, že je třeba dát přednost lepším uchazečům, než byla žalobkyně. Napadené rozhodnutí pak upřesnilo odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního v tom směru, že žalobkyně dosáhla percentilu 58,8 a umístila se na 173. místě v pořadí podle úspěšnosti. V druhém kole pak byli přijati uchazeči do 71. místa v pořadí úspěšnosti.

Jako zásadní soud shledal, že ze správního spisu předloženého žalovanou není patrné, kolika bodů žalobkyně vlastně v přijímacím řízení dosáhla, protože spis neobsahuje zadání ani výsledky testů Národních srovnávacích zkoušek absolvovaných žalobkyní. Bodové hodnocení žalobkyně obsahuje jen napadené rozhodnutí, ovšem bez jakékoliv vazby na další podklady ve spisu. Součástí spisu je jen e-mailová korespondence mezi žalobkyní a www.scio.cz s.r.o., v níž žalobkyně namítá, že jí nebyly poskytnuty záznamové archy a další písemnosti související s jí vykonanou zkouškou ve fyzické podobě, ale pouze v podobě elektronické. Takové podklady však musí být především součástí správního spisu žalované, příp. prvoinstančního správního orgánu, což se nestalo. Žalobkyně tak neměla možnost se seznámit s výsledky svých testů a zaujmout k nim přiměřenou obranu v žádosti o přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí. Toto právo příslušelo žalobkyni přinejmenším během celé lhůty, v níž mohla podat žádost o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu (§ 50 odst. 6, 7 zákona o vysokých školách). Namítá-li žalovaná ve vyjádření k žalobě, že žalobkyni byly relevantní podklady stran výsledků zkoušky poskytnuty společností www.scio.cz s.r.o., pak soud považuje takovou argumentaci za poněkud svéráznou (včetně argumentace, že obdobně se postupuje i na jiných vysokých školách). Žalobkyně se ucházela o studium na Fakultě pedagogické ZČU, nikoliv u www.scio.cz s.r.o. Byla to proto příslušná fakulta, která měla mít správní spis v takové podobě, aby tam byly dohledatelné veškeré podklady pro rozhodnutí o nepřijetí žalobkyně. Navíc, s námitkou žalobkyně týkající se odepření práva nahlédnout do všech materiálů, které měly význam pro rozhodnutí o jejím nepřijetí ke studiu, se žalovaný opět nijak nevypořádal. Stejně tak absentuje vypořádání se s námitkou naplnění, resp. nenaplnění povinností plynoucích fakultě z § 50 odst. 5 a 8 zákona o vysokých školách.

Každá procesní strana musí mít, v souladu se zásadou spravedlivého procesu, přiměřenou možnost uplatnit své argumenty, přičemž provedením této zásady je též požadavek náležité substanciace přednesů stran. Jedině tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné

procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana k čemu se má vlastně vyjádřit. Tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5.9.2008 č.j. 2 As 73/2007-47, uveřejněný pod č. 1755/2009 Sb. NSS).

Soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví pak nepřísluší rozhodovat, zda důvodem pro nepřijetí žalobkyně ke studiu bylo nedosažení percentilu 87,6 z Národních srovnávacích zkoušek (jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí), anebo zda důvodem nepřijetí žalobkyně ke studiu byla okolnost, že více uchazečů (včetně žalobkyně) splnilo podmínky přijetí, ale ke studiu byli přijati ti nejlepší (jak je tvrzeno v prvoinstančním rozhodnutí). V tomto směru postrádá spis jakékoli relevantní písemnosti, a je tak zřejmé, že skutkový stav, který žalovaná vzala na základ svého rozhodnutí, nemá ve spisu oporu. Tato vada řízení je (dalším) důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, tentokrát ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná, a proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. [ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.] zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení. Současně soud podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**

V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Soud neprovedl žalobkyní navržený důkaz slyšením rektora Západočeské univerzity v Plzni, protože provedení takového důkazu by bylo, vzhledem k důvodům, které vedly soud k jeho rozhodnutí, zjevně nadbytečné. Ze stejného důvodu soud neprovedl důkaz navržený žalovanou – podmínkami přijímacího řízení pro akademický rok 2010/2011.

[IV] Náklady řízení

Soud k výrokům týkajícím se výše nákladů řízení nejprve předznamenává, že žalobkyně byla usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 20.12.2010 č.j. Na 1007/2010-12 osvobozena od soudních poplatků. Usnesením ze dne 3.3.2011 č.j. Na 1007/2010-16 jí pak byl, coby zástupce pro řízení o žalobě, ustanoven advokát JUDr. Alexander Király, Ph.D.

Podle § 35 odst. 8 s.ř.s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; **hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2** (= advokát, popřípadě jiná osoba, která vykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činnosti v nich uvedených) **platí v takovém případě stát.** Byla-li navrhovateli ustanovena zástupcem některá z osob uvedených v odstavci 2, která je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu.

Podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“) náleží advokátu odměna za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon. Jako úkony právní služby oceněné plnou výší byly uznány převzetí a příprava zastoupení a sepsí žaloby. Advokátu dále náleží odměna za dva úkony právní služby v poloviční výši, tj. po 1.050,- Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za takové dva úkony právní služby po 300,- Kč/úkon. Jako úkony právní služby oceněné poloviční výší byly uznány replika ze dne 4.1.2012, neboť ta obsahuje pouze stručnou rekapitulaci žalobních námitek, a ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu návrh na předběžné opatření ze dne 2.5.2011. Protože žalobkyně byla zastoupena advokátem – plátcem DPH, byly odměna a náhrada navýšeny o částku 1.575,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (viz § 57 odst. 2 s.ř.s.). Celkem tak ustanovenému advokátu náleží odměna ve výši 9.075,- Kč, která mu vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku (výrok II tohoto rozsudku).

Podle § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích je-li navrhovatel v řízení od poplatku osvobozen a soud jeho návrhu vyhověl, zaplatí podle výsledku řízení poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, nemá-li proti navrhovateli právo na náhradu nákladů řízení nebo není-li též od poplatku osvobozen.

Podle § 60 odst. 4 s.ř.s. stát má proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků.

Protože žalovaná, která nebyla ve věci úspěšná, nebyla v souzené věci subjektem splňujícím podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 11 zákona o soudních poplatcích, bylo rozhodnuto tak, že je povinna nahradit České republice-Krajskému soudu v Plzni (= státu ve smyslu § 60 odst. 4 s.ř.s.) náklady řízení spočívající jednak v částce, kterou nesl stát na odměně pro ustanoveného zástupce (= 9.075,- Kč), a dále v částce 2.000,- Kč odpovídající výši soudního poplatku, kterou by žalobkyně, nebyla-li by osvobozena od soudních poplatků, musela zaplatit za soudní poplatek v době podání žaloby (viz § 2 odst. 3 zákona o soudních poplatcích), celkem tedy ve výši 11.075,- Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovaná určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok III tohoto rozsudku).

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2013

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková